

FRA STANISLAW. EN FORESTILLING

Skal ikke være som hestene oppe på åskammen skal ikke fylles av
høy og angene av september skal ikke drikke vann fra stampen kveld
etter kveld etter kveld skal ikke mates av en bonde strykes av en
bonde piskes av en bonde skal ikke pares og føde føll som hestene
oppe på åskammen skal ikke dø etter årenes rolige løp skal ikke sove
og gresse og våke skal ikke vil ikke våke over føllene

Han er kvinne. Han står i døren i en blodrød kjole. Snøen
ligger fremdeles over Tatra. Når gjesten kommer skal han
skrelle en appelsin. Rødt og oransje. Mascara. Turkise
øyelokk. Stiletter. Gule. Jadwiga tror hun går inn i et tablå.
Ut av det fargeblinde. Innover.

STANISLAW CONTRA STANISLAW

S: Hva er et menneske?

S: Ualminnelig

S: Hva ser du etter?

S: Det vesentlige. En gammel hukommelse, glød, demoner, tilhørighet

S: Kan du finne det?

S: Ja. Med tid, dop og tillit

S: Ditt eget ansikt?

S: Det finnes. Jeg tar det ikke frem

S: Hvem er du?

S: Jeg er en av mange, stadig flere, du er en av dem

S: Så du kjenner meg?

S: Nei

S: Vil du det? Kjenne meg?

S: Hvorfor skulle jeg? Du er en av altfor mange

(Han befrukter seg. Mytene vokser ham over hodet. Florerer.)

En natt veier han myter i hendene, den ene er større
enn den andre, han sover med den, og når han står opp,
er ansiktet større. Han tømmer speilet for gammelt innhold,
de lyse tonene knekker på midten, men mor syr dem inn
i forklekanten, han er, han er beveget av seg selv, det er
som om NOE SYNGER, USTEMT, MEN TRØSTERIKT

KRIGEN. Den er i bevegelse, den ligger i bunnen av alle tilstander, den herjer
minnet, renser ut gleden, den kryper innover og finner seg til rette, den gror,
det er lett å slippe den til, den finner veien til dramatikken, den passer der, han
har ingen hjertesaker, han har KATASTROFER, han byr på individets tilintet-
gjørelse, på massenes ankomst, han er ingen david mot goliat, han er en
dronningmaur i en grå tue, han setter seg ned i 1918 og tretti skuespill senere
er han i 1925, men han blir ingen rik mann, han er granaten som spruter ut på papiret,
HAN GRISER DEN TIL, KUNSTEN, han legger Oswald og Nora og Hedda
på scenen og knuser de frisererte skallene, katastrofismen skal henge som heslige
smykker på de nye protagonistene, og når de nye heltene åpner gapet, skinner
de små vampyrene og suger til seg de siste restene av næring i individet, det lille
som er igjen av et enkelt menneske

HVA ER ET METAFYSISK HAREM?

Det er et kobbelt av velvillighet; det er Dorota, det er Marta, det er Nena.
De knuller ikke, de lager ikke barn, de kliner til og trekker i de nye trådene.
Sover de over, kommer ikke forlovelse på tale.
De samle rommet rundt tomrommet, de finner fyllmasse, de vever og sliter
i stykker, og stadig vekk, utpå nettene, ramler de over nytt, det er
ikke lår og lemmer, hår og åreknuter, kjønn og katzenjammer

STANISLAW reiser seg i forsamlingen og snakker teater,
DET NYE TEATERET, han snakker seg varm, klar,
han fastholder

: når tilskueren har forlatt teateret, skal han ha en fornemmelse av at
han nettopp har våknet av en eller annen merkelig drøm, hvor selv de
aller mest allminnelige ting har en sær og uforklarlig utstråling, som er
karakteristisk for drømmefantasier og ikke lar seg jevnføre med noe annet,
jeg gjentar, ikke lar seg jevnføre med noe annet!

TRE RØDKLEDTE PERSONER KOMMER INN. DE BUKKER,UVISST FOR HVEM. EN AV DEM FREMSIER ET DIKT.DET MÅ VÆRE NOE BYDENDE,NØDVENDIG OVER PERSONEN I DETTE ØYEBLIKK ET.EN MILD OLDING KOMMER INN MED EN KATT I EN SNOR.(HITTIL HAR BAKGRUNNEN VÆRT ET SORT LANDSKAP,DET GÅR NÅ TIL SIDE, MAN SER ET ITALIENSK LANDSKAP) ORGELMUSIKK HØRES. OLDINGEN FREMSIER NOE TIL DE TRE PERSONENE SOM SVARER PÅ DET FORESPURTE.ET GLASS FALLER FRA BORDET.ALLE KASTER SEG PÅ KNE OG GRÅTER.OLDINGEN SKIFTER FRA DET MILDE TIL DET RASENDE. HAN LYN SJER OG MYRDER EN LITEN PIKE SOM NETTOPP HAR KOMMET KRYPENDE INN FRA VENSTRE. EN UNG JYPLING KOMMER LØPENDE INN OG TAKKER DEN GAMLE FOR MORDET.DE RØDKLEDTE SYNGER OG DANSER. SÅ GRÅTER JYPLINGEN OVER PIKENS LIK OG UTSIER UMÅTELG MUNTR ETING.OLDINGEN BLIR IGJEN MILD OG GOD. HAN LEGGER DEN LILLE PIKENI ET HJØRNE. HAN UTSIER OPPHØYDE OG KRYSTALLKLARE SETNINGER.